

„Zniš jako trenér.“ Matylda jí štouchanec vrátila.

„A to nechceš,“ sborově odpověděly všechny. Seděly na okraji vozovky a hlasitě se smály.

„Zítřka, až vylezeme z bazénu, půjdeme rovnou k paní Juliánové a koupíme si ty největší větrníky, co bude mít,“ rozhodla Sára a už teď se jí sbíhaly sliny na sladkost, která rozhodně neprospívá závodní formě.

Chytily se za ruce a Sára položila Karolíně hlavu na rameno. Matylda se zhluboka nadechla a letní vánek, který i v noci byl dost teplý, aby dívkám dovolil nosit jen tenké šaty, ji pohladil po šíji. Cítila, že se brzy vše změní, že nemohou být na střední škole pořád. Všechny to cítily. Mluvily o plavání jako o nenáviděném drilu, ale věděly, že je drží pohromadě. Jejich cesty se však rozdělí, tak jak to při dospívání bývá. I toho si byly dobře vědomy, i když o tom nemluvily. Úspěšná maturita byla jen začátek. Užívaly si každou společnou chvíli, každá po svém, každá se svou špetkou výstřednosti.

Kavárna U Jedné náušnice patřila paní Juliánové už desítky let. Za tu dobu se v ní vystřídala pořádná řádka brigádnic, ale jedno zůstávalo stejné, její koncept. Byla to veskrze vesnická záležitost. Žádný zákazník nikdy nedostal flat white nebo cheesecake, na tom si paní Juliánová zakládala. Zato měla vždy upečenou domáci bábovku nebo sušenky, občas se dokonce odvázála a připravila mrkvový dort nebo jinou *modernu*, jak sama říkala. Dě-lala zákusky obřích rozměrů a roztodivných tvarů, vždy se však

rozplývaly na jazyku. Kávu si sama mlela a po lžičkách ji sypala do překapávače.

„Ty obrovské presovací mašiny mi nesmí přes práh,“ nadávala, když se v jejím obchůdku objevil nějaký obchodák vyhlášených značek.

„Co to je?“ zašklíbila se mladá žena u dveří a pohlédla na rozsáhlou nástěnku.

Byl to právě tenhle neobvyklý prvek, která dal kavárně její jméno. Dlouhá korková deska, několikrát nastavovaná, aby poskytla prostor dalším přírůstkům, byla posetá náušnicemi. Zlatými, stříbrnými nebo bižuterními. Drobnými i okázalými, vkusnými i kýčovitými. Ale vždy osamocenými ve svém vzoru. Všechny se bořily do nástěnky bez své družky. V korku byly také patrné díry po kusech, které někdo vyjmul. To když se ve vzácných případech někomu podařilo najít druhou do páru.

„Nepetejte se,“ poradila nově příchozí Karolína. „Přečtěte si to,“ ukázala na ručně psaný text na zažloutlé cedulce.

*Některé bytosti a věci mají žít v páru.
druhá šance na nalezení spřízněné duše chce své místo.
Hledání je celoživotní úkol.
a proto se nikdy nepřestávej kaukat.*

„To mi nic moc nevysvětlilo,“ ušklíbila se žena a plochu plnou šperků si fotila a rovnou postovala na sociální síť.

Paní Juliánová se jen pousmála a ženu dál ignorovala. „Tady máte, holky,“ postavila na stůl tři cappuccina a tři vysoké karamelové větrníky plné šlehačkového krému. Matyldě